

Tíz éve – mindig Obervellachban

Éjjel álomban ismét Obervellachban jártam. Ausztria, Karintia, óriási hegyek, gyönyörű, kék tiszta vizű tavak, mély völgyek, olykor kövér, szürke felhők, barátságos kis falucska. Keskeny út, amelyen már a szívünk hevesebben ver, hiszen mindjárt „hazaérünk”. Út, amely a kedvenc házukhoz vezet, ahol érkezéskor mindig hatalmas szeretettel várnak bennünket. Olyan ez a ház ma is, mint egy csillogó drágakő. Igen, ez mind Obervellach. Lázár bácsi és Marika néni – kedvenc vendéglátóink – úgy állnak a ház előtt, mintha odafestették volna őket. Hozzátartoznak a képhez, nélkülük nem lenne az igazi.

Megszéppent kis csapatunk – ezúttal harminchan – fáradtan lekászálódik a buszról, és a kedves fogadtatás, néhány mély lélegzetvétel a vízesés friss, hűvös levegőjéből máris segít... Jó helyre jöttünk, újra itt vagyunk a mi Obervellachunkban.

Idén tizedik alkalommal járunk ezen az álomszép vidéken. Hagyomány, megszokás? Nem, talán szenvedély. Szükség van rá, hiányos, üres lenne a nyár nélküle. A hógolyózás, szánkózás a nyár közepén, 3000 méteren a vakító hóban. A csodálatos szurdoktúrák, ahol mindenki megtanul a társaira is vigyázni. Érdekesebbnél érdekesebb múzeumok, régi iskola, vasútmodellek, mint egy „igazi” játék. És persze eközben mindig csak német szót hallunk,

olvasunk... Na, és lanovkával utazni a felettünk magasodó hegyek tetejére! Amikor kis csapatunk már kimerült a rengeteg programtól, jön a várva várt csobbanás az uszodában, ahol az önfeledt játék, csúszdázás segíti a felfrissülést.

Igen ám, de korgó gyomorral nehéz lenne álomra hajtani a fejünket... Természetesen nem lehet itt éhen halni, Lázár bácsi mennyei ételeinek illata utat mutat hazafelé. És amikor a holdfény beragyog az ablakon, jelezve az alvás idejét, egy mese még szebbé varázsolja álmainkat.

Ilyen ez a hely, ahol számunkra az álom valósággá vált. A legszebb álom, amit álmodni lehet: varázslatos hangulata van, kimeríthetetlen programkínálattal minden alkalommal újabb és újabb meglepetésekkel vár bennünket. Szeretünk ide jönni. Olyan jó megérkezni! Ám minden „álomnak” egyszer vége szakad. Ilyenkor könnyeinkkel küszködve mondunk köszönetet vendéglátóinknak. Minden búcsúzásban benne van azonban a viszontlátás reménye. Ez éltet bennünket. Az, hogy jövőre újra, ugyanitt találkozunk, addig pedig egy éven keresztül újra álmodjuk ezt a káprázatos világot.

Borostyánkőy Ágnes,

a Teleki Blanka Grundschule tanára, Újbuda

